

Vinko Bitenc:

Citronček

Pravljica o metuljčku

10. Princ Pavlinček

Citronček se je začudeno oziral naokoli. Ni se mogel takoj domisliti, kje je in kaj se je bilo z njim zgodilo. Ob

strani drobne glavice ga je silno skelelo od pika kačjega pastirja.

Na travni bilki kraj njega sta sedela dva metulja in se sklanjala nad njim.

»Končno se je pa vendar zbudil iz omedlevice,« je dejal eden izmed njih, krasne, vitke rasti, z rujavkasto-rdečimi, nazobčanimi krili. Vsako krilo je imelo na oglu okroglo, modrikasto liso. Metulj se je imenoval princ Pavlinček.

»Ali naj ga odneseva domov?« je vprašal njegov tovariš, mnogo manjši

metulj, s svetlomodrimi krili, posutimi z okroglimi pikami.

»Počakaj, Modrin,« je odvrnil princ Pavlinček; »mogoče bo lahko sam letel z nama«.

Skočil je z bilke na tla in nagovoril Citrončka:

»Si ranjen, ubožček, kajne? Te hudo boli? Ali boš mogel leteti?«

Citronček se je postavil na noge.

»Kdo pa sta, dobra gospoda?«

Princ Pavlinček se je nasmehnil.

»Ali me ne poznaš? Saj sem vendar iz iste rodovine kakor ti. Pavlinček sem, princ Pavlinček. Ta tukaj pa je Modrin, moj strežaj.«

Citronček je bil ves presenečen. Čudno: njega pozna vsakdo, on pa nikogar.

Celo svoje žlahte ne pozna.

»Hudo te je zdelal ta predrzneš,« je nadaljeval princ Pavlinček. »Midva z Modrinom sva se ravno vračala z jutranjega izprehoda. Od daleč sva zagledala, kako te preganja kačji pastir. Potem sva videla, kako si omahnil na tla. Prihitela sva sem, ležal si nezavesten. Dolgo sva morala čakati, da si se zavedel.«

Citronček se je spomnil na dvboj s kačjim pastirjem. Počemu neki je poslušal nasvete žabe Zgaga! Oh, svet je pa res hudoben, kakor je pravil včasih dobri Čuri-Muri. Zakaj je bil odšel iz njegove gostoljubne hišice! Koliko lepše bi bilo tam, v domačem kraju, nad pisanim travnikom, v bližini murnove domačije!

»Povabim te na svoj dom, Citronček,« se je spet oglasil Pavlinček. »Tam

se boš pokrepčal in rano ti bomo zalečili. Poskusi zleteti.«

Citronček je poskušal, dvignil se nekoliko. Pa ni mogel; obsedel je na cvetlici.

»Ne morem leteti,« je vzdihnil.

»Če ne moreš, te pa poneseva,« je veselo vzkliknil Pavlinček.

Strežaj Modrin je zadel Citrončka na Pavlinčkov hrbet.

»Le dobro se me oprimi,« je rekel ta, potem pa so odleteli. Princ Pavlinček s Citrončkom na hrbtu naprej, za njimi pa strežaj Modrin.

Sijajno so jadrali po zraku. Včasih so nekoliko počivali na kakem drevesu.

Kmalu so dospeli na Pavlinčkov dom.

In tam se je pričelo za Citrončka nadvse srečno življenje.

(Dalje prihodnjič.)

O ubogi materi in pametnem sinu

Pod pisano goro, kraj zelenega potoka je stala v starih časih nizka koč. Ni je bilo dosti, kaj bi dejal, saj je bilo v njej komaj prostora za vdovo in sina Martina. Živela sta slabo življenje, saj sta pridelala samo nekaj poličev boba. Moko pa sta si zaslužila pri sosedih s trdim delom, da sta imela za sok, ki je bil že od nekdaj steber Kranjske dežele.

To je bilo že zdavnaj, menda tisti čas, ko je prodajal Krpan sol po vaseh in se pretepal s financarji, kar ste gotovo že brali. Od vsega huđega in slabega je zbolela tista mati. Pa kako naj si pomaga, ki ni imela človeka razen sina Martina, ki pa je bil prej neumen kot pameten. Vzela je kos platna, ki ga je sama spredla, ter ga dala svojemu sinu. Naročila mu je:

»Vzemi tole platno in ga nesi na prodaj! Mogoče se najde kdo, ki bi ga kupil. Saj so še dobri ljudje na svetu, zato pojdi po vaseh in trgih, da ga prodaš. Tistemu ga pa nikar ne daj, ki bi dolgo mešetaril in se pričkal za ceno. Takšen človek je skopuh in ni dosti prida ter bi te rad prevaril. Ti skleni kupčijo s takšnim, ki malo govori, pa dobro plača.«

Mati je nato vzela slovo od sina Martina, ki je obljubil, da bo storil po njenih besedah. Gre in gre po dolgi poti, po strmem klanecu, po trdem kamenju. Glej, pa ti pride v belo mesto, kjer je bil baš semenj. Veliko ljudi je bilo tam, ki so kupovali in prodajali; bili so kmetje in berači in potepuhi. Sede Martin na kamen

in ponuja platno. Pride mimo ženica in vpraša:

»No, fant, ali prodajaš? Po čem pa to-le platno? Rada bi ga kupila, da sešijem

jem srajco svojemu sinu, ki je prav takšen bučman kakor si ti.«

»Mati, kar naprej pojdite! Bučman vam ne bo prodal platna, ker vse preveč govorite.«

Tako je dejal Martin in dalje kimal in čakal kupca. Pa pride mimo kmet, ki je prodal vola in je rožljaj s srebrniki.

»Oha, fantič, ali platno prodajaš? Pa mi ga daj! Na pet srebrnikov zanj, saj ni vreden toliko, pa danes sem dobre volje, zato naj bo!«

»Nič ne bo, oča, vam ne dam platna, vse preveč čeljustate«, je dejal Martin, ki je menil, da se mora ravnati po materinem nauku.

»No, fant pa ga imej! Hotel sem ti storiti dobro delo, pa si ošaben, zato le naprej prodajaj!«

Kmet odrobanti po trgu, sin Martin obsedi na kamenju. In so prišli drugi kupci, in mu ponujali denar, pa vsak mu je preveč govoril. In glej, približa se mrak, pade noč, zato Martin naloži platno na rame in vzame pot pod noge, pa jo ubere proti domu. Brusi cesto, rožlja po kamenju in maje z glavo. Zelo je slabe volje, ko tako premišljuje in se spomni matere. Pa ti pride mimo kapelice, v kateri je stal kip svetega Florijana. Ves je bil zlat in je držal v roki golido, ki je bila srebrna.

»Ha, tale bo pravi, gotovo ima polno golido denarja,« tako si misli sin Martin. Ustavi se pred njim in mu pokaže platno.

»Hej, gospod v zlatem plašču, ali bi kupili moje platno?«

Nič mu ne odgovori svetnik, v strop gleda in izliva vodo na goreče hiše.

»Tale je pravi kupec, ki nič ne govori. Gotovo je pošten, kot je dejala mati, in mi bo dobro plačal,« si misli Martin.

»Nate tole platno, za srajco vam bo prišlo prav, da se preoblečete, ako vas zmoči dež. Tudi otrokom ga lahko daste, ako vam jih je Bog dal.«

Reče sin Martin in vzame raz pleče svoje platno. Položi ga svetemu Florijanu v naročje in ga poboža po hrbtu.

»Tako, tako, dobri mož! Le spravite platno! Noč se že dela, pa pridem jutri po denar!«

In Martin odide vesel proti domu, ker je prodal platno. Pride, in mati ga brž vpraša:

»Komu si prodal platno? Pokaži, kje imaš denar?«

Sin Martin odgovori:

»I, tistemu zlatemu možu sem ga prodal, ki stoji tam v kapelici. Nič ni govoril, pa sem mu ga dal, kot ste ukazali.«

»O, hov, hov,« zajoka mati. »Kaj si storil, platno si zapravil, v hiši pa ni denarja! Ti si pravi Martin! Bajto nama bodo prodali in naju pognali po svetu.«

»I, zakaj, saj sem dejal tistemu, ki je imel srebrno golido, da pridem jutri po denar! Gotovo ga ima polno golido, in bo dobro plačal.«

»Joj, joj, ti si res bedak! Vse nama boš zapravil! Jutri na vse zgodaj teci tja in vzemi platno!«

Drugi dan prisveti solnce, in Martin jo ubere h kapelici, ali platna ni nikjer. Pa zarohni nad svetim Florijanom:

»Kakšen poštenjak pa si ti! Platno si vzel, denarja pa ne daš!«

Nič ne odgovori svetnik, zato začne Martin ves srditi tresti znamenje, da se odkruši stari zid. Iz razpoke pa se vsuže na tla vse polno tolarjev in cekinov.

Tisto kapelico je namreč sezidal pred nekoliko leti skopuh, ki mu je bilo ime Florijan. Postavil jo je na čast svojemu patronu in je zazidal vanjo svoj denar, ker je mislil, da je tam najbolj varen.

To je zavriskal Martin! Ali ga niste slišali? Saj so bili tolarji in cekini vsi njegovi, ker je skopuh že zdavnaj umrl in ni imel ne sina, ne hčere.

Tu imate poln klobuk cekinov,« je zavpil svoji materi, prišedši domov.

»Skuhajte mi skledo boba!«

Mati je bila seveda strašno vesela in je bila na mestu zdrava. Ves dan je cvrla in pekla za svojega sina Martina. Še jaz sem bil pri njih na večerji, ko sem šel grah mlatit.

Povedal kmet Janez.

Prijatelj

Milan je imel skoraj isto pot v šolo kakor učitelj gospod Hladnik. Zjutraj se nista nikoli srečala, ker je moral Milan že na vse zgodaj raznašati časnike, da je pomagal svoji siromašni materi služiti denar. Tako je bil zmerom pozen in je naposled pridirjal v zadnjem trenutku kakor hudournik v šolo. Opoldne sta se pa zmerom srečala. Milan se je tako dolgo obotavljal po

stopnicah, da je naposled vendarle zagledal sivi klobuk gospoda Hladnika. Ko ga je zagledal, se mu je približal, kakor da bi ga bil zgolj slučaj zanesel v njegovo bližino in potem sta vstric odšla po ulici. Milan je bil zelo srečen, kadar je mogel z učiteljem iti domov. Z največjim veseljem in ponosom mu je nosil knjige in zvezke in posebno hvaležen je bil učitelju, ker se je tako resno pogovarjal z njim, kakor da bi imel zraven sebe odraslega moža, ne pa ubogega učenčka. Pogovarjala sta se o knjigah, o igrah in sportu in tudi o težkih časih, in učitelj je mnogokrat dejal, da je Milanovo podajanje časnikov vse časti vredno delo. In kadar je omenil ta posel, je vsakokrat položil Mila-

nu roko okoli ramen. In Milanu je vselej od ponosa zastajal dih.

Pred učiteljevim stanovanjem sta se ustavila; gospod Hladnik je vzel knjige, pristrčno ponudil Milanu roko in mu rekel: »Do svidenja, mali prijatelj!« Milan je zardel. Ves navdušen jo je mahal proti domu in zdaj pa zdaj tiho zamrmral sam pri sebi: »Moj veliki, dobri prijatelj!«

Tri dni nato je pa Milan doživel velik dogodek. Gospod Hladnik mu pred hišnimi vrati ni odvzel knjig, temveč je rekel: »Nu, deček, ali hočeš stopiti z menoj gor?« Milan je zažarel in veselo pokimal. Stopil je v veliko svetlo sobo, ki je bila polna knjig. Gospod Hladnik mu je podaril dve jabolki in mu pokazal prekrasno zbirko znamk in vse polno lepih slik.

To je bilo za Milana resnično velik dogodek, ki ga ni mogel obdržati zase. Drugi dan je zaupal svojo srečo prijatelju Stanku, ta pa povedal skrivnost Jerneju, in kmalu je vedel ves razred, da je bil Milan prejšnji dan na učiteljevem domu. Šolska naloga, ki so jo učenci tisti dan pisali, se je ponesrečila, ker so bili vsi kolikor toliko razburjeni in raztreseni.

V odmoru se je postavil Jernej tik zraven Milana in jel ropotati z nekim predmetom, ki ga je nosil v hlačnem žepu. Ta predmet je bil, kakor se je pozneje izkazalo, nekakšen avtomobilski znak, precej velika kovinska plošča z zlatimi črkami. Jernej si jo je pripel na suknjič in korakal z njo po hodniku kakor kak pav. »Lepo, zelo lepo,« je rekel Milan. »Kje si jo dobil?«

»To je moja skrivnost!« Zelo mogočen je bil videti, samo avto mu je še manjkal. Ko je pozvonilo, je prijel Jernej Milana za rokav in mu zašepetal: »Daj, da ti nekaj povem. To ploščo ti podarim, če...« Roteče in proseče je govoril v Milana, dokler se ta ni iztrgal in glasno zaklical: »Pusti me pri miru!« Toda po končanem pouku je stal Jernej spet zraven njega in moledoval in prigovarjal, dokler se ni svetli okrogli predmet preselil iz enega hlačnega žepa v drugega...

Gospod Hladnik je korakal z Milanom proti domu in pripovedoval, kako se bodo na šolskem izletu vozili s parnikom. Milan je bil močno raztresen in je le zdaj pa zdaj prikimal. Ko sta prišla do učiteljevega stanovanja, je Mi-

lan kratkomalo stopil v vežo. Učitelj se je nasmešnil in z dobrodušnim glasom menil: »Znamke ti hodijo po glavi, kaj ne?« Učitelj mu je položil album na mizo in nekaj časa sta skupaj gledala čudovito zbirko znamk. Potem je vprašal gospod Hladnik: »Ali hočeš jabolko, Milan?« »Prav rad, prosim,« je rekel Milan, in učitelj je šel iz sobe.

Milan je pobledel, prisluhnil na hodnik in zdajci skokoma planil k učiteljevi pisalni mizi. Jernej je sedel v zadnji klopi, torej je moral biti njegov zvezek na vrhu kupa... Milan je mrzlično iskal Jernejevega zvezka... zdaj ga je našel. Hitro ga je odprl in segel po peresnik. Jernej je bil napisal »žvenket« s »š«, in Milan naj bi mu zdaj popravil to edino napako. Jernej je bil zelo častihlepen... Milan je bil obljubil, da mu popravi »š« v »ž«, in v zahvalo mu je bil Jernej podaril lep avtomobilski znak... Milan je moral ostati moč beseda... Nastavil je peresnik... pa ni šlo in ni šlo! Bilo mu je, kakor da bi držal metlo v roki, in prsti niso hoteli ubogati. Položil je peresnik nazaj, zaprl zvezek in ga spravil nazaj v kup. Komaj se je bil vrnil k albumu z znamkami, je že stal gospod Hladnik med vrati. Položil je lepo rdeče jabolko pred Milana in mu resno in dolgo gledal v oči. Ali se je pa le Milanu tako zdelo?

Milan se ves dan ni mogel pomiriti. Kovinasta plošča, ki je ni bil niti enkrat pripel na suknjič, ga je kakor ogenj žgala v žepu. Drugo jutro je je hitro stisnil Jerneju v roko: »Nisem mogel... res nisem mogel...« je mrzlično zašepetal. Jernej je ježno zarenčal.

Opoldne Milan ni bil zmožen, da bi

počakal gospoda Hladnika. Ne bil bi mu mogel pogledati v oči. Med poukom je bilo vse to laže, ker ni v izpraševanju in odgovarjanju nič osebnega. Toda na skupni poti domov... Milan bi bil od

sramu umrl! Šele tri dni pozneje sta se srečala v šolski veži in skupaj krenila po cesti. Pred svojim domom je gospod Hladnik mahoma obstal. »Prav za prav bi moral še nekaj opraviti,« je dejal. »Morda vam jaz lahko oskrbim to stvar?« je vzneseno vprašal Milan. Gospod Hladnik mu je resno pogledal v oči in počasi rekel: »Da, lepo bi bilo. Pojdi k moji materi in ji povej, da ji rad dam denar za zdravila in da ji ga pošljem v tem rumenem omotu. Zapam ti, Milan... Milana je obliła škrlatna rdečica. O, modri gospod Hladnik je vse vedel! »Menim,« je nadaljeval gospod Hladnik, »da se boš posled zmerom izkazal vrednega mojega zupanja, je-li?«

»Da, zmerom, gospod Hladnik,« je trdno odvrnil Milan. In ostal je moč beseda. Odslej sta bila res prava prijatelja.

JUTROVČKI PIŠEJO

Nemogoča zgodbica. Pred mnogimi, mnogimi leti so živeli na gori, katera se je imenovala »Rožna dolina«, velikani, ki so bili tako veliki kakor mravi. Bili so tako močni, da so prestavljali velike skale, a niti najmanjšega kamenčka niso mogli vzdigniti. Ljubili so se tako zelo, da so se vsak dan stegli do krvi in občinski sluga je imel zelo veliko dela z zdravili in obvezovanjem, a zdravnik je moral vedno deliti kazni s palicami. Kralj, ki je vladal v tej dolini, je imel hčerko, ki je bila zelo nežna in lepa. Borila se je vedno s sovražniki te dežele, ki jih nikjer ni bilo. Kadar so zagledali sovražniki grdi obraz te kraljčine in njeno moč, so se poskrili na dnu morja od strahu. Tako se je glas o lepi kraljčini razširil po celi stirioglati zemlji. To je zvedel neki grd in slab pastir ter je odšel k kraljčini na dvoboj. Ko je kraljčina videela, kako je pastir lep in močan, ga je vzela za roko. Svatbo so praznovali tako dolgo, dokler ni sonce izšlo na zahodu.

Vida Bohinc, uč. III. a razr. I. klas. gimn. v Brežicah.

Zakleti mlin. Nekje tam daleč v deželi kraljice »Poezije« ob gozdni jasi je stal samotni mlin. Okoli mlina se je vil bister potok in odnašal pozdrave hrasta, ki se je zrcalil v njem. V mlinu je živel bogat mlinar s hčerko edinko. Mlinar jo je ljubil kakor punčici v svojem očesu, saj mu je bila edini spomin umrle žene. Maričin ljubeč obrazek, obrobjen s črnimi kodri in velike črne oči, pa so privabljale mnogo snubcev. Toda Marica ni marala za nikogar. Njeno srce je ljubilo Janeza, zlatolasega mladeniča, sina revnega bajtarja.

Kmalu pa je zvedel mlinar o hčerkinu ljubezni. Zelo se je razjezil. Vsako najmanjšo besedo ji je prepovedal spregovoriti z Janezom. Preskrbel je Mariči tudi bogatega ženina.

Ko je potrkal zvečer Janez na njeno okence, mu je ona v solzah razodela dogodke dneva. Toda Janez ni izgubil poguma. Potolažil je jokajočo deklico in koval načrte.

Tisto noč je začelo v mlinu strašiti. Okoli polnoči je začelo v mlinu strašiti, mlinarja je zbudilo čudno ropotanje. Prestrašen je skočil pokonci in šel gledat, kaj je. Komaj je odprl vrata, je že prestrašen odskočil. Tam pri

mlinu je namreč zagledal pošasti z začrnelimi očmi, ki so se igrale z mlinom. Na njegov krik so prihiteli hlapci in deklet. Mlinar je molče pokazal proti mlinu. Ko so se ozrli proti mlinu, so od strahu odreveneli. Takoj drugi dan so zapustili mlin in šli drugam služiti. Po vasi se je pa širila govorica, da v mlinu straši. Marsikdo ni verjel besedam in šel v mlin služiti. A zdržal ni niti eno noč. Ljudje so nehali nositi v mlin, ker so se bali, da ne bi bila tudi moka zakleta in bi jim škodovala. Mlinarjev možniček se je začel prazniti. Z njim se je pa praznila tudi njegova ošabnost. Dal je razglasiti, da bo dal tistemu, ki bo rešil mlin, Marico za ženo in pa pol mlina. Mnogo jih je prišlo. Tudi Maričin ženin. A nihče ni rešil mlina.

Ko je slišal Janez mlinarjev razglas, je takoj odšel v mlin. S seboj je pa vzel očetovo puško in vrečo. Ko se je začela oglašati žolna in trkati na hrast, da si poišče hrano, jo je Janez ustrelil. V vrečo je pa zavezal sosedove mačke, ki so se igrale pri mlinu. Nato je šel k mlinarju in mu pokazal žolno in mačke. Mlinar ni mogel verjeti svojim očem. In res, od tistih dob ni več v mlinu strašilo. Mlinar je izpolnil obljubo. Čez tri tedne je bila poroka.

Vlasta Kozinčeva, uč. ? razr. v Ljubljani.

Moja začarana pisalna miza. Zgradila sem si prekrasen grad v oblake. Dolga pot vas lahko privede tja. A grad sam po sebi še ni nič tako posebnega. Takšen je kakor sto in sto drugih. Toda v gradu imam pisalno mizo, ki ji ni primere! Vse naloge spišem pri njej. Če dobim v šoli računsko nalogo, sedem doma za pisalno mizo, pritisknem na skrit gumb in že poskoči peresnik na moj zvezek in hitro spiše nalogo. Med tem si lahko zapojem pesmico — zakaj najtežje račune bo moj peresnik pravilno rešil, in drugo jutro me bo gospa učiteljica gotovo pohvalila v šoli. Moja pisalna miza ima več takih skritih gumbov. Vsak gumb ima svoj predmet: računstvo, slovenščina, francoščina, zemljepis itd. itd. Moji čudoviti pisalni mizi sem dolžnica, da sem vsa leta odličnjakinja. Svetujem vam, dragi Jutrovčki, zgradite si tudi vi

grad v oblake in potlej si kupite pri trvdki »Nikjer« čarodejno pisalno mizo, in nikoli se vam ne bo treba doma učiti in mučiti!

Milica Fajdiga, dijakinja III. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani.

Nemogoča zgodbica. Naš sosed ima lepega črnega mucka. Mi imamo pa belega psička. Mucek in naš psiček sta največja prijatelja. Zmerom se skupaj igrata in zvečer ležeta skupaj spat. Naš psiček ima sosedovo muco tako rad, da je nji na ljubo začel govoriti mačjo govorico. Nikoli več ne laja, ampak le še mijavka, kadar pride kak tujec k hiši. Zato je rekel oče, da bo psička prodal, ker potrebujemo takega čuvaja, ki bo lajal. Če oče kdo izmed Jutrovčkov kupiti našega psička, ki mijavka, naj mi to utegoma sporoči, drugače bomo morali dati psička konjaču.

**Jernej Govejšek, uč. VI. razr.
Gaberje pri Celju.**

Dragi stric Matie! Letos sem moral napraviti sprejemni izpit na gimnazijo. Izpit sem tako sijajno napravil, da so me profesorji sprejeli v IV. razred gimnazije. Rekli so, da znam toliko, kakor drugi dečki, ki so lani napravili malo maturo. Lahko si misliš, kako vesel sem bil, da sem si prihranil štiri leta šole. Prav lepo Te pozdravila

**Zvonko Mlinarič, uč. V. razr.
v Mariboru — Pobrežje.**

Kako se je hotela Metka odvaditi laganja

Metka je bila majhna deklica, ki se je strašno rada zlagala. Mati že ni več vedela, kaj naj stori, da bi odvadila Metko te grde lastnosti. Nazadnje se je posvetovala z učiteljico klavirja, ki jo je imela Metka zelo rada. Učiteljica je rekla Metki:

»Zdi se mi, Metka, da si zdaj že prevelika, da bi se lagala kar tako tja v en dan. Toliko razumna si gotovo že, da lahko razlikuješ, kaj je res in kaj ni. Oskrbi si majhno zapisnico in zapisuj si vsak večer, kolikokrat si se zlagala!«

In če kdo odpre mojo zapisnico in jo prebere? Joj, kako sram bi me bilo!«

»Veš kaj, piši v zapisnico s tajno pisavo, ki jo bova samo medve poznali. Za vsako laž napravi v zapisnico navpično črto. Videla boš, kako boš vese-

la, ko bo v zapisnici vsak dan manj navpičnih črt!«

Metka je bila sama radovedna, kako se bo zadeva končala in je vestno vodila svoj dnevnik za laži: Čez teden dni je spet prišla h klavirski učiteljici in ji ponosno pokazala zapisnico. Zadnje dni je bilo v zapisnici mnogo manj navpičnih črt, in učiteljica je bila res vesela in zadovoljna. »A kaj pomeni ta poševna črta,« je vprašala.

»Oh, gospodična, sama nisem vedela, ali sem se zlagala ali ne,« je pripovedovala Metka. »Pri nas je bil uglaševalec klavirja. Ko se je poslovil, me je vprašal, ali se učim igranja na klavir in ali bi mu hotela dati naslov svoje učiteljice. Poprej sem pa slišala, ko je rekla mama očetu: »Ta uglaševalec pa ni dober, povrh je pa še tako drag!« Zato sem rekla uglaševalcu, da nimam nobene učiteljice. To je bila laž, a saj sem hotela le dobro, kaj ne? Zato sem napravila poševno črto.

In učiteljica je bila te laži v sili prav tako vesela, kakor dejstva, da so se Metkine navpične črte tako vidno krčile.

Manica:

Uganite

Učitelj pravi učencem:

»Bratca Štefek in Žanek sta jedva zaspala in že sta začela sanjati. Toda imela sta zelo različne sanje. Dočim se je sanjalo Štefku, da je našel pod nekim grmom zvrhano skledico cekinov, je ubogi Žanek sanjal, da je padel v smrdljivo gnojnico in se do vratu poglobil vanjo. — Otroci, kaj menite, katere sanje so bile boljše?«

Učenci so pričeli ugibati. Eni so trdili, da so bile Štefkove sanje nedvomno boljše, drugi so pa bili mnenja, da je bilo pač za oba dečka enako, kajti sanje so prazne in zjutraj sta se zbudila lepo na svojih posteljah, Štefek brez cekinov in Žanek brez tistega usodnega padca v gnojnico.

Slednjič se še oglasi mali Pepek in trdi, da je bil Žanek s svojimi sanjami vsekakor na boljšem. Vsi součenci se mu zakrohočejo.

In Jutrovčki? Kako pa mislite vi?«

Manica:

Najdebelejša laž

Med učenim odmorom pravi učitelj učencem:

»Kdor si zdajle izmisli najdebelejšo laž, dobi pohvalo!«

»Gospod učitelj,« se brž oglasi drugi Frida, »Sredozemsko morje, o katerem smo se te dni učili, se je včeraj posušilo do zadnje kapljice. To sem videl na lastne oči.«

»Jaz sem pa videl,« hiti pripovedovati Tonček, »kako je pred par dnevi solnce letelo na zemljo. Padlo je prav na telovadišče in vsi navzoči telovadci so na mah zmrznili.«

Zdajci se pa odkašlja prebrisani Blaže in začne:

»V lanskih počitnicah sem veliko potoval po svetu. In tako sem v nekem kraju naletel na raztrganega in bosega berača, ki se je zgrudil na cesti in se onesvestil od lakote. Že sem mu hotel priskočiti na pomoč, pa me je prehitel neki škot,* ki me namignil bližnjemu izvoščku, vzdignil iz posadil berača v kočijo ter velel zapeljati v hotel, kjer je reveža nasitil in napolnil. Nato ga je peljal še v trgovino ter mu kupil lepo novo obleko in čevlje.«

Dobro Blaže,« zakliče učitelj. »Tebi gre moja pohvala. Zaslužil si jo v polni meri!«

* V lažje razumevanje morate vedeti, da veljajo škoti pri vseh narodih kot največji skopuhi na svetu.

Sloni so se prestrašili miši

V neke menažeriji so se nedavno tega ponoči splašili sloni. Zlasti največji njih, Queeny (Kraljična) in Dicky se nista dala umiriti. Stražarji izprva niso mogli ugotoviti, kaj jim je. Slona sta na moč trobila kakor nora, rožljala z verigami, ki sta jih imela, lomila težke šatorske kole kot užigalice; sploh sta se vedla, pravi poročilo, kakor se dobro vzgojenemu slonu ne spodobi. Nazadnje so dognali, da so miši spravile slone v tak strah.

Uganka

Ščilivatežiti.

Zgornjo besedo razdelite v zloge. Če zloge pravilno sestavite, dobite lep povz, ki vam je gotovo dobro znan.

Star spomenik

Na nekem starem spomeniku so našli ta-le napis:

Tise tozla vsekar sveni!

Kateri slovenski pregovor je skrit v tem napisu?

Listnica uredništva

Svoj natečaj zaključimo dne 30. septembra. Dopise sprejemamo še do 23. tega meseca.

Uganke v zadnjih številkah »Mladega Jutra« so pravilno rešili: Štefan Vitko, uč. IV. razr. v Senovem pri Rajhenburgu, Josip Gošek, uč. III. razr. v Senovem pri Rajhenburgu, Milica Fajdiga, dijakinja III. razr. drž. real. gimn. v Ljubljani, Jernej Govejšek, uč. VI. razr. Gaberje pri Celju, Milan Zidar, dijak drž. real. gimn. v Mariboru.

J. G., dijak v M.: Tvoj spis bomo skušali čim prej objaviti. — Risbe morajo biti s tušem izdelane.

Kdo bi rad imel ves letnik 1933

„MLADEGA JUTRA“

v obliki knjige za majhen denar?

Ves letnik ima 424 strani in je okusno vezan v platno. Na svojo zalogo opozarjamo posebej vse šolske in druge knjižnice.

Vezani letnik „Mladega Jutra“ stane samo Din 60.—

Izpolnite točno spodnjo naročilnico in jo pošljite na naslov:

UPRAVA »JUTRA« V LJUBLJANI.

NAROČILNICA

Podpisani naročam izvodov lanskega letnika »Mladega Jutra«.

Naročnikovo ime in točni naslov: